

TRUHLÁROVA PRVÁ TRUHLÁ

Mestečko Allora bolo známe z dvoch dôvodov. Tým prvým boli lietajúce ryby a druhým nádherné kľukaté uličky. Turisti z celej krajiny sa tam schádzali a pozorovali, ako ryby vylietavajú z mora, zatiaľ čo umelci tam chodievali maľovať obrazy domov na allorskom kopci, ktoré čneli dohora ako schody. Boli také pestré, že umelci ani nemali dosť farieb, aby ich verne zachytili. Povrávalo sa (teda aspoň sestry Finestrové to vraveli), že keď slávny Giuseppe Vernice maľoval strechu ich domu, vytvoril úplne novú farbu.

„Nazval ju skvostná žltkovožltá,“ tvrdila Rosa Finestrová komukoľvek, kto ju počúval.

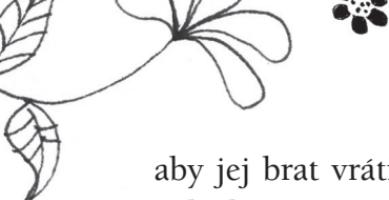
„Získal ju tak, že rozdrvil oko na pávom pierku,“ dodala Clara Finestrová a veľavýznamne pri tom kývla hlavou.

No hoci sa sestry Finestrové rozplývali nad tým, aký majú žiarivý dom, ten vedľa nich bol ešte žiarivejší.

Stál najvyššie spomedzi všetkých a patril Albertovi Cavellovi. Na vrchole kopca nad ním sa rozprestieral už len cintorín. Dom sa skvel ako azúrový drahokam uprostred mora. Nebol však iba žiarivý. Bolo v ňom aj hlučno, a to už od chvíle, keď sa doň nastahoval Alberto s manželkou Violettou. Len čo sa im narodila dcéra Anna Marie, chvíľok ticha čoraz väčšmi ubúdalo. Potom prišiel na svet syn Antonio a v dome zavláadol ešte väčší hurhaj, ktorý sa znásobil, keď medzi jeho žiarivými múrmi prvý raz zaplakal zázrak menom Aida.

Alberto bol najlepší tesár v Allore. Cez deň vyrábal postele, stoly a stoličky pre zákazníkov a po večeroch zasa hračky pre vlastné deti.

S každou novou hračkou sa v dome rozľahol nový zvuk: radostný výskot, keď Anna Marie zoskočila z otáčacej stoličky, Aidin zlostný rev, ak chcela,

aby jej brat vrátil obľúbenú bábiku, či Antoniove výkriky: *Hijó! Hijó!*, keď jazdil po schodoch na drevenom koníkovi.

Čulý ruch vládol v ich žiarivom dome sedem rokov, kym neprišiel mor.

Prepukol v najchladnejšom zimnom mesiaci, ale do Allory sa dostał až na jar.

Ako prví ochoreli chlapci, ktorí pracovali na novej železnici, spájajúcej mestečko so severom, potom lekári, ktorí ich liečili, a umelci, čo prišli do mesta maľovať. Iba jediná rodina bola dosť bohatá, aby mohla utiečť. Starosta vzal svojich príbuzných na dlhú dovolenku tam, kam sa choroba nerozšírila.

„Veľa šťastia!“ zakričal ponad tučné plece, keď ich prepychový koč so šiestimi bielymi žrebcami unášal preč.

Mŕtvyh spočiatku pochovávali na cintoríne – najprv po jednom, no neskôr až po dvoch a po troch –, ale keďže choroba neustupovala, museli sa zaviesť iné opatrenia.

V zadnej časti cintorína postavili bránu a do kamene vytesali úzke schodisko, ktoré viedlo k vode. Zosnulých už neukladali do hrobov. Balili ich do plachiet a hádzali do zúrivého, rozbúreného mora.

Čím viac mŕtvyh pribúdalo a živých ubúdalo, tým boli dláždené ulice mestečka tichšie. Domy nik nemaľoval a okenice, ktoré inokedy ľudia otvárali, aby privítali jar, zostávali pevne zabuchnuté. Dokonca ani sestry Finestrové z nich nevystrkovali nosy.

Rovnako ako nedokončené obrazy, ktoré ležali opustené na uliciach, aj Allora začínala chátrať.

Choroba sa postupne rozšírila aj do domov na kopci, až sa napokon dostala i do Albertovho príbytku.

Najprv postihla najstaršie dieťa. Alberto si všimol, že Anna Marie má za ľavým uchom purpurovočervený fliačik, keď si čítala vo svojom obľúbenom kresle. Potom ochorel Antonio. Kým trpel v posteli, nakazila sa aj malá Aida.

Violetta a Alberto sa o všetkých troch starali. Keď deti kričali a fňukali, bozkávali ich a objímalí, a keď sa ich čas na zemi naplnil, vyprevadili ich slovami: „Len chodťte. Jedného dňa sa znova stretнемe.“

Violetta svoj sľub dodržala a o dva dni odišla za nimi. V ten večer si po telá prišli zberači mŕtvol, no Alberto im ich nevydal.

„Nemôžem,“ povedal jednému z dvoch mužov, ktorí čakali pri dverách. „Nemôžem vám dovoliť, aby ste ich hodili do toho krutého mora.“ Aj spred najvyššieho domu na kopci videl, ako na mieste, kde vlny narážajú na sivé kamene, ffíka pena. Nezniesol pomyslenie na to, že jeho rodina skončí práve tam.

„Musíš sa tiel nejako zbaviť,“ vyhlásil chlap. „Nemôžeš ich nechať v dome. Choroba sa potom šíri rýchlejšie.“

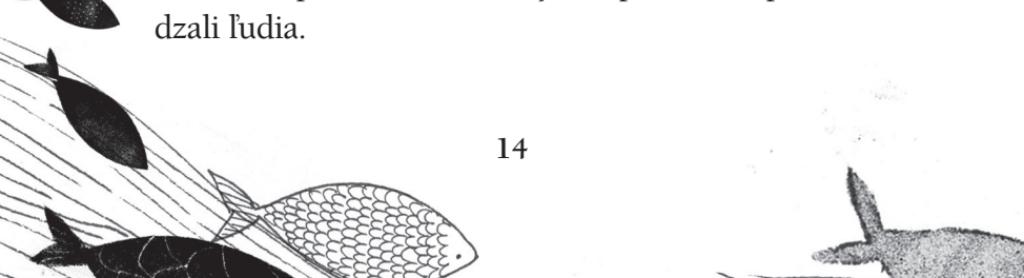
„Pochovám ich.“

„Všetci truhlári zomreli. Posledného sme brali dnes ráno.“

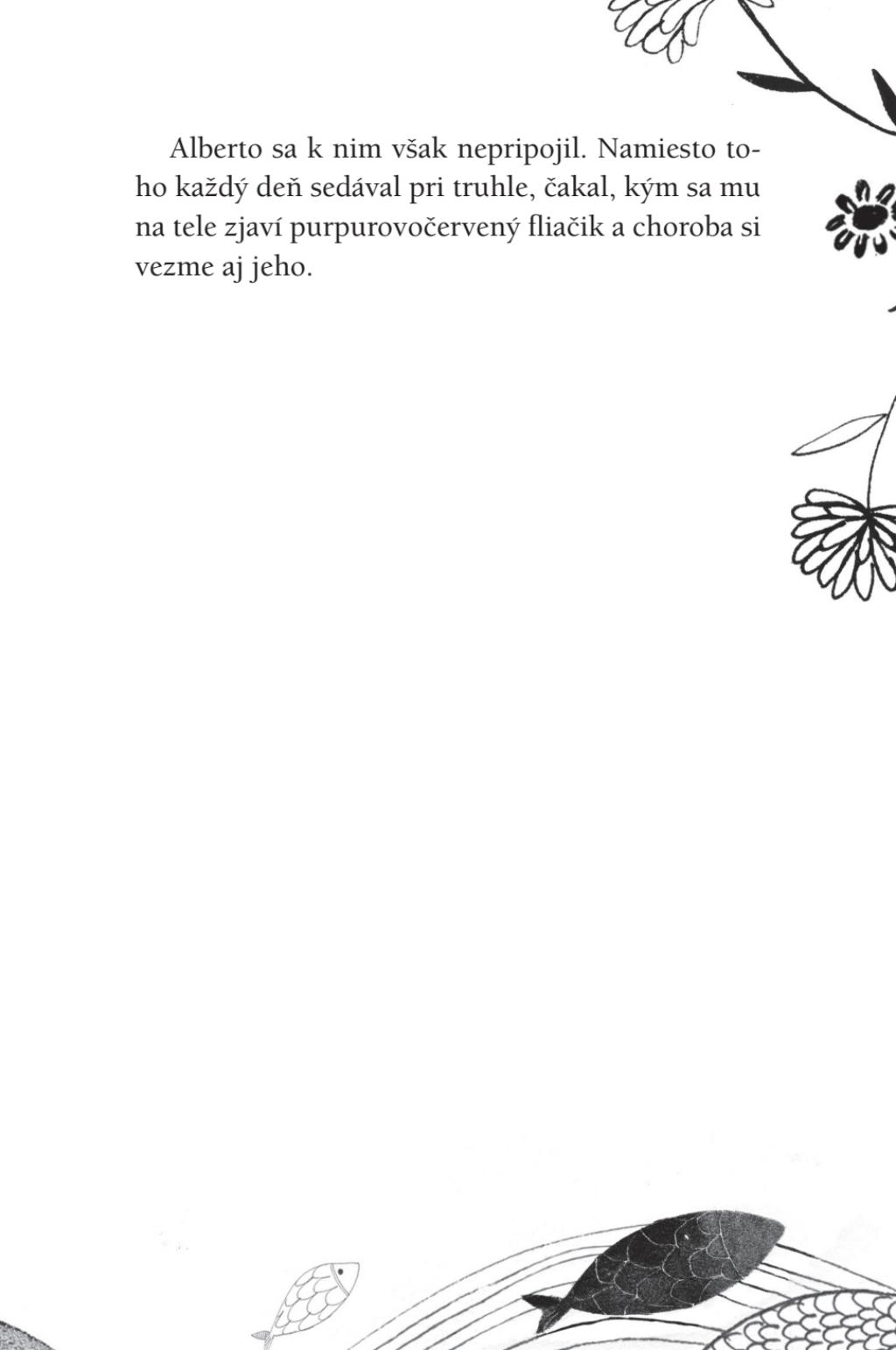
„Tak im truhly urobím sám.“

A presne to aj spravil. Šiel do dielne a prvý raz zhотовil niečo pre ľudí, ktorí už nežili. Vyrobil truhlu pre svoju manželku, najstaršiu dcéru, pre svojho jediného syna a pre malú Aidu. Každá bola menšia než tá predchádzajúca a pasovali jedna do druhej ako bábiky matriosky.

Ked' ich Alberto dokončil a pochoval členov svojej rodiny, šiel do dielne a začal vyrezávať truhlu pre seba. Lenže kým skončil, mor ustúpil. Starosta sa vrátil z dovolenky, sestry Finestrové znova otvorili okenice a po uličkách Allory sa opäť veselo prechádzali ľudia.

Alberto sa k nim však nepripojil. Namiesto toho každý deň sedával pri truhle, čakal, kým sa mu na tele zjaví purpurovočervený fliačik a choroba si vezme aj jeho.

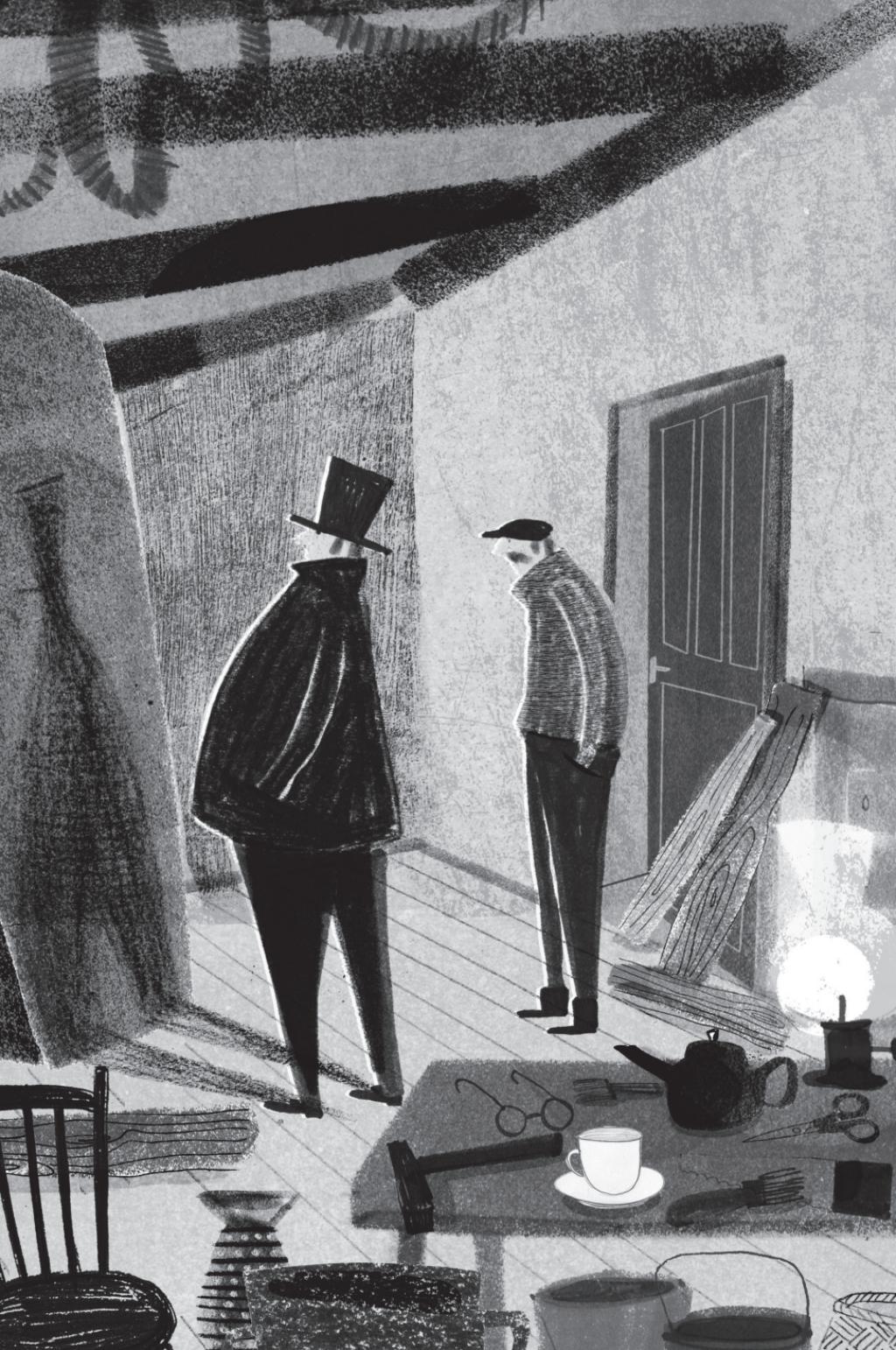

STAROSTOVÁ PREDČASNÁ OBJEDNÁVKA

O tridsať rokov

„Chcem, aby to bolo drevo zo zlatého duba,“ vyhlásil starosta veľkolepo. „Zlatému dubu sa nič nevyrovná. Je pevný ako oceľ a ľahký ako pierko. Hovorí sa...“ pokúsil sa nakloniť ponad stôl, ale bránilo mu v tom velikánske bruchó, „že keby človek hodil celý strom aj s koreňmi do mora, doplával by až do divokej Afriky.“

„Chcete, aby vás pochovali v mori?“ spýtal sa Alberto. Nemal vo zvyku klásť otázky. Jeho zákazníci boli zvyčajne mŕtvi už predtým, než prišli.

„Isteže nie!“ vyprskol starosta. „Nie som námorník.“ „V Allore nemáme námorníkov,“ dal mu za pravdu Alberto. Do tých búrlivých vôd by nevyplával ani najväčší hlupák.

More akoby ich v tej chvíli začulo. K brehu vyslalo obrovskú vlnu, ktorá s pleskotom narazila na skaly. Voda vyšplechla tak vysoko, že zafŕkala ku chynské okno. O sekundu doň vletel aj veľký mor ský ostriež. Naštastie ho však nerozbil.

„Tak prečo potom chcete, aby plávala?“ vyzvedal Alberto, keď sa ryba zatrepotala na kamennej dlažbe.

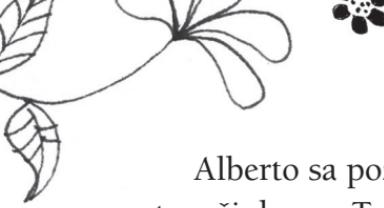
„Nechcem, aby plávala.“ Starosta si odchlipol čaju, no len čo zacítil jeho chut', vyplūl ho. Pil iba čaj z najkvalitnejších lístkov a Alberto mal zjavne tie najlacnejšie.

„Práve ste povedali...“

„Je mi fuk, či by niekam doplávala.“ Starosta zamával rukami, ako keď sa ryba zatrepotala dolu v uličke. „Ide mi len o to, aby bola...“ hľadal správne slovo, „vý nimocná!“

„A drahá,“ dodal Alberto. Viac by ho stálo už iba drevo, ktoré by mu dopravili loďou z Afriky. „Určite nechcete, aby som ju urobil z iného dreva, napríklad z bazy alebo jelše?“

Starosta ho prepichol pohľadom. „Nie som chudobný, truhľár.“

Alberto sa pozrel na jeho zamatový plášť so zlatou čipkou. „To by si o vás nik nedovolil tvrdiť. Takže sme sa dohodli.“ Pero ponoril do nádobky s atramentom a pod starostovo meno napísal: *Zlatý dub*. „Teraz,“ zdvihol oči od zápisníka, „podieme merat.“

„Merat?“ Starosta odrazu skrotol. „Čo?“

„Predsa vás, pán starosta. Stačí mi výška a obvod pása. Napokon, nie som obuvník.“

Pravda bola taká, že v Allore už nemali ani obuvníka. Posledný zomrel pred dvoma týždňami. Alberto mu vyrábal truhlu:

*Majster Luigi Scarpa
Bazové drevo
191 cm × 58 cm*

„Ach tak. Nuž...“

„Mám krajčírsky meter,“ povedal Alberto. „Přinесiem ho, ak chcete.“

„Nie, nie. Netreba.“ Starosta netrpezlivo mávol rukou, aby ho zastavil. „Meranie teraz nechajme tak.“

„Obávam sa, že inak nemôžem začať. Je to dôležitá súčasť mojej práce. Zvyčajne si telo zmeriam sám. Väčšina ľudí za mnou nechodí, kým ešte žije,“ vysvetlil.